

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobce: **S. M. U. K.**, narozeného dne XY
státní příslušnost: Republika Uzbekistán
bytem XY, Uzbekistán,
bytem v ČR: XY
zastoupeného JUDr. Matějem Šedivým, advokátem se
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 3. 2021, čj. CPR-12751-4/ČJ-2020-930310-V236

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), uložila žalobci, občanu Uzbekistánu, správní vyhoštění rozhodnutím ze dne 10. 2. 2020, čj. KRPA-47501-

18/ČJ-2020-000022-SV, podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie (EU), stanovil správní orgán I. stupně na 19 měsíců. Současně dle § 120a zákona o pobytu cizinců konstatoval, že se na cizince nevztahuje důvod znemožňující vycestování ve smyslu § 179 citovaného zákona.

2. Podané odvolání žalobce zamítla Police ČR, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaná“) rozhodnutím ze dne 1. 3. 2021, čj. CPR-1251-4/ČJ-2020-930310-V236, a rozhodnutí správního orgánu I. stupně v plném rozsahu potvrdila. Žalobce se nyní podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalované

3. Žalobce v žalobě namítl, že napadené rozhodnutí je v rozporu s § 3 a § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), neboť žalovaná pochybila při hodnocení prezentovaného vztahu se státní příslušnicí České republiky. Tento vztah žalobce nemůže být dle jeho názoru ignorován toliko z toho důvodu, že vznikl v době po zahájení správního řízení. Tato argumentace totiž není založena na snaze zjistit skutečný stav věci je tak projevem paušalizace, kterou lze uplatnit pro jakýkoliv podobný vztah. Dle žalobce, pokud by takovýto přístup byl shledán jakožto zákonný, tak by tím vznikla skupina cizinců, kterým by *apriori* byl odepřen status rodinného příslušníka dle § 15a zákona o pobytu cizinců. Žalovaná ve věci postupovala nečinně, a takto vzniklý časový prostor poskytl žalobci prostor příležitost k navázání partnerského vztahu. K tomu žalobce dodal, že s družkou počal sdílet společnou domácnost koncem dubna loňského roku, avšak pokládal za nepřipustné, aby počínající vztah obratem prezentoval správnímu orgánu coby novou skutečnost, a učinil tak až přípisem ze dne 24. 10. 2020, kdy již tento vztah považoval za dostatečně intenzivní a relevantní.
4. Žalobce předkládal žalované několik důkazů: písemné stanovisko své družky a dalších třech svědků, a dále rozsáhlé listinné důkazy obsahující fotografie ze společného života družky a jejími dětmi z přechozího vztahu. Další čtvrt rok žalovaná pokračovala v řízení, aniž by činila jakékoliv kroky, např. vyslechla navržené svědky, nebo provedla místní šetření, poté více jak rok po oznámení partnerského vztahu došel k závěru, že tento vztah je účelový. Správní orgány uvedly, že navržená svědecká prohlášení jsou neznámo proč účelová, slouží toliko k odvrácení správního vyhoštění. Družka nemůže tolerovat předchozí protiprávní stav žalobce. Tyto své závěry však žalovaná řádně neodůvodnila. Není vůbec zřejmé, co zjistila z předložené fotodokumentace či prohlášení družky žalobce, natož jak tato zjištění interpretovala. Dle názoru žalobce se jedná o ukázkové opomenutí důkazů, což je v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobce k tomu odkázal na rozsudek NSS sp. zn. 4 Ads 17/2007. Žalobce v žalobě uvedl, že dokládá nové důkazy prokazující existenci prezentovaného vztahu.
5. Žalobce s ohledem na uvedené navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil k novému projednání.
6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě plně odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí a shromážděný spisový materiál s tím, že ve svém postupu neshledala pochybení.
7. Žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

8. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud přitom rozhodl při jednání dne 26. 4. 2021, neboť žalobce na takovém projednání věci trval.
9. Při jednání žalobce navrhl provést důkaz 28 vytištěnými fotografiemi žalobce s družkou a jejími dětmi. Soud tento důkaz zamítl jako nadbytečný, neboť převážná většina těchto fotografií je již obsahem předloženého správního spisu.
10. Po zhodnocení žalobních bodů v souvislosti se skutečnostmi vyplývajících ze správního spisu rozhodnými pro posouzení dané věci soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
11. K tomu soud uvádí následující.
12. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce byl zajištěn dne 7. 2. 2020 v rámci pobytové kontroly cizinecké policie se zaměřením na dodržování pobytového režimu cizinců. Po ztotožnění žalobce hlídka zjistila, že žalobce nemá v cestovním pasu vylepeno žádné platní vízum, a vzniklo tedy podezření, že se na území ČR nachází nelegálně, proto byl zajištěn podle zákona č. 237/2008 Sb., o Policii ČR a po provedení nezbytných úkonů s ním bylo dne 8. 2. 2020 zahájeno řízení o správním vyhoštění.
13. Z protokolu o výsledku žalobce ze dne 8. 2. 2020 žalobce uvedl, že do ČR přijel z Lotyšska v říjnu 2019, za prací. Na území EU pobýval na základě lotyšského víza s platností od 5. 7. 2019 do 16. 10. 2019. Před svým vycestováním žil ve vlasti se svými rodiči, dvěma bratry a sestrou. V ČR nikoho nemá, není rodinným příslušníkem občana EU ani občana ČR, a ani s nikým takovým nežije ve společné domácnosti. V ČR nemá ani žádnou vyživovací povinnost a žádné rodinné, ekonomické, kulturní a sociální vazby. V ČR bydlí v hostelu na Andělu, přesnou adresu nezná, platí 150 Kč za den. Byl si vědom, že se v ČR nachází nelegálně, pro legalizaci svého pobytu nic nedělal. Chtěl si vydělat nějaké peníze, proto po skončení platnosti lotyšského víza neodjel. Finanční prostředky v ČR si zajišťuje občasnými brigádami. Potřeboval si vydělat na letenku domů a nějaké peníze chtěl přivést i domů. ČR opustit neplánoval. Nemá pracovní povolení ani zdravotní pojištění v ČR. Je zdravý. Nemá žádný důvod, který by mu znemožňoval vycestování z ČR, ve vlasti mu nehrozí žádné nebezpečí. K provedenému výsledku nic nechtěl dodat a jako úplný a správný jej podepsal.
14. Součástí správního spisu je též závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování cizince ze dne 10. 2. 2020, které konstatuje, že vycestování žalobce je možné. Dále si správní orgán I. stupně opatřil informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 14. 3. 2019 Uzbekistán – situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti. Návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí. Dne 10. 2. 2020 se žalobce seznámil s podklady pro rozhodnutí a poté ještě téhož dne bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, rozhodnutím specifikovaným v bodě 1 tohoto rozsudku, a to v délce 19 měsíců. Žalobce podal proti uvedenému rozhodnutí odvolání, které dne 24. 2. 2020 doplnil. V tomto doplnění neuváděl žádný z důvodů, které jsou předmětem této žaloby.

15. Dne 27. 10. 2020 obdržela žalovaná další doplnění odvolání žalobce ze dne 24. 10. 2020. V něm je uvedeno, že žalobce doplňuje novou skutečnost, a to vztah s občankou ČR, paní XY, s níž sdílí společnou domácnost, a ke které chová vztah dle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. K tomu žalobce doložil doklad o ubytování na adrese bydliště družky ze dne 21. 9. 2020, kopii občanského průkazu a prohlášení družky žalobce, prohlášení svědků XY ze dne 18. 10. 2020, XY ze dne 20. 10. 2020 a XY ze dne 20. 10. 2020, a fotografie ze společného života s družkou a jejími dětmi. Ve spisu následujíc lustrace žalobce v databázi CIS ze dne 1. 3. 2021, a lustrace paní XY v evidenci obyvatel ze dne 11. 2. 2021.
16. Dne 1. 3. 2021 vydala žalovaná napadené rozhodnutí. V odůvodnění k částem relevantním z hlediska žalobních námitek žalovaná konstatovala, že žalobce se v době od 17. 10. 2019 do 7. 2. 2020 nacházel na území ČR neoprávněně, tj. v době kdy mu skončila platnost lotyšského víza do jeho zadržení policií. Správní orgán I. stupně v souladu s § 174a zákona o pobytu cizinců zkoumal, zda nebude rozhodnutím o správním vyhoštění nepřiměřeně zasaženo do žalobcova soukromého a rodinného života. Dospěl přitom k jednoznačnému závěru, že nic nebrání vycestování žalobce a rozhodnutí o správním vyhoštění je zcela přiměřené vzhledem k povaze a míře protiprávního jednání žalobce. Dále se žalovaná vyjádřila k nesprávně vymezenému počátku doby, po kterou se žalobce zdržoval v ČR v úvodní části rozhodnutí správního orgánu I. stupně neoprávněně, a odůvodnila to administrativním pochybením, k němuž by nemělo docházet, ale ze spisového materiálu, a dále z uvedeného rozhodnutí vyplývá, že se jednalo mechanický přepis, tedy omyl v psaní.
17. K doplnění odvolání ze dne 24. 10. 2020 a k jeho přílohám žalovaná na str. čtvrté straně napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že v protokolu o výsledku žalobce neuváděl žádné rodinné vazby na území ČR. S odkazem na rozsudek NSS sp. zn. 1 Azs 140/2014 žalovaná uvedla, že přestože si byl žalobce vědom, že mu bylo nepravomocně uloženo správní vyhoštění, i přesto začal na území ČR zakládat rodinný život s družkou, s níž ode dne 21. 9. 2020 žije ve společné domácnosti, což žalovaná považovala za doložené dokladem o ubytování předložené žalobcem. Žalovaná tak dovodila, že žalobce i jeho družka si museli být vědomi skutečnosti, že pokud založí rodinný život v době, kdy žalobce nedisponuje žádným oprávněním k pobytu v ČR, je jejich rodinný život od počátku nejistý. Předložená čestná prohlášení žalovaná vyhodnotila tak, že nemají žádnou vypovídající hodnotu o kvalitě a intenzitě soužití žalobce s družkou. Dokonce podle žalované jsou předkládána účelově. Žalovaná upozornila též na délku trvalého vztahu žalobce, neboť společnou domácnost sdílí ode dne 21. 9. 2020 (*tj. v době vydání napadeného rozhodnutí necelých 6 měsíců – pozn. soudu*). Proto se nemůže jednat o trvalý partnerský vztah obdobný vztahu manželskému ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
18. Dále žalovaná na páté straně napadeného rozhodnutí uvedla: „Protože žalobce pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn a začal zakládat svůj rodinný život až v době po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, nemůže žalobce ani jeho družka v současné době předpokládat tolerování jeho protiprávního jednání“.
19. Dle žalované žalobce neprokázal žádnou vazbu, která by ho tak pevně a trvale vážala k ČR, aby vydané rozhodnutí o správním vyhoštění bylo možno považovat za nepřiměřené. Správní vyhoštění představuje vždy určitý zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, a proto je potřeba v každém individuálním případě posuzovat proporционаlitu mezi veřejným zájmem na vyhoštění cizince a zájmem na ochranu soukromého a rodinného života cizince. Právo pobývat na území ČR nepatří do kategorie

lidských práv. Projevem suverenity každého státu je rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků na svém území. Cizinci, kteří porušují právní normy hostitelského státu, nemohou požívat výhod povolení pobytu. Naopak, bylo zjištěno, že žalobce vědomě nerespektoval právní normy ČR, za což mu bylo zcela v souladu se zákonem vydáno přezkoumávané správní vyhoštění.

20. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí dodala, že jí přezkoumávané rozhodnutí obsahuje všechny zákonné náležitosti dle § 68 odst. 3 správního řádu a vznesené námitky nevedly žalovanou ke zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
21. Soud při posuzování věci vycházel z následující právní úpravy.

Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona o pobytu cizinců [p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.

22. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců [p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
23. Podle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců [z]a rodinného příslušníka občana Evropské unie se považuje též cizinec, který prokáže, že má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu. Podle odstavce 3 citovaného ustanovení se ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky.
24. Podle § 3 správního řádu [n]evyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
25. Podle § 68 odst. 3 téhož zákona [v] odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají.
26. Důvodem vydání obou rozhodnutí v řízení o správním vyhoštění byl neoprávněný pobyt žalobce na území ČR v období minimálně od 17. 10. 2019 do 7. 2. 2020, tj. ode dne skončení platnosti jeho lotyšského víza do dne žalobcova zadržení hlídkou cizinecké policie při pobytové kontrole. Žalobce neoprávněnost svého pobytu v uvedené době na

území ČR nijak nepopřel. V rámci řízení vedeném správním orgánem I. stupně nevyplynuly žádné skutečnosti, které by musel správní orgán zohlednit při zvažování nepřiměřenosti vydávaného rozhodnutí, a žalobce takové skutečnosti ani netvrdil.

27. Sporem v dané věci však je, jakým způsobem se žalovaná postavila k nové skutečnosti, kterou žalobce žalované oznámil až v průběhu odvolacího řízení, a to k existenci jeho vztahu s českou občankou.
28. Soud s ohledem na znění § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců především zdůrazňuje, že aplikace tohoto ustanovení nezávisí na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit. V daném případě není sporu o tom, že se žalobce vytýkaného jednání nepochybně dopustil. O správním vyhoštění správní orgán pak nerozhodne pouze tehdy, pokud to vyplývá z jiného ustanovení zákona o pobytu cizinců, typicky § 50a citovaného zákona. Podmínky právě uvedeného ustanovení však v případě žalobce naplněny nebyly. Žalobce totiž nikdy netvrdil žádný *nepřiměřený* zásah do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, který by byl předpokladem pro jiný postup správních orgánů při ukončování nezákonného pobytu žalobce na území ČR. Podle citovaného ustanovení, věty druhé je tak přitom povinen poskytnout veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
29. Žalobce pouze tvrdil a dokládal, že si v ČR našel partnerku, občanku ČR, s níž od září 2019 žil ve společné domácnosti a s jejími dětmi z předchozího vztahu. Žalobce tuto skutečnost sice doložil dokladem o ubytování, jakož i fotografiemi, na kterých je on s družkou a jejími dětmi při různých příležitostech, avšak nikdy netvrdil, v čem by bylo jeho správní vyhoštění vůči němu, či vůči těmto osobám nepřiměřené. Dosud argumentoval pouhou existencí tohoto vztahu. Soud má přitom za to, že pouhá existence vztahu ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců sama o sobě nestačí k tomu, aby v případě cizince nebylo přistoupeno ke správnímu vyhoštění. Takový vztah je totiž dále nutno podrobit zkoumání dle několika zákonem stanovených kritérií, blíže rozvedených judikaturou NSS. Především musí jít o vztah určité povahy, pevnosti a intenzity.
30. K výkladu pojmu „*trvalost partnerského vztahu*“ ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců, který je tzv. neurčitým právním pojmem, se vyjadřovala judikatura správních soudů, např. NSS v rozsudku ze dne 17. 9. 2015, čj. 4 Azs 151/2015-35, či ze dne 11. 7. 2020, čj. 10 Azs 150/2019-42. Z této judikatury vyplývá, že pro posouzení přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života mohou být za určitých okolností relevantní též skutečnosti, které nastaly po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Takovou skutečností by mohlo být např. tvrzení žalobce, že žije se svou aktuální přítelkyní, českou státní občankou v trvalém partnerském vztahu a ve společné domácnosti. Trvalost partnerského vztahu je dle výše citované judikatury nutno posuzovat na základě kritérií, jako je např. délka, pevnost a intenzita vztahu, zda partneři žijí spolu ve společné domácnosti, zda spolu plánují rodinu nebo ji již založili a zda mají další společné plány, apod.
31. Žalovaná se k této otázce, byť velice stručně, vyjádřila na čtvrté a páté straně napadeného rozhodnutí, kdy argumentovala zejména kvalitou a délkou zkoumaného vztahu žalobce. Soud sice nesdílí názor žalované v tom, že zkoumaný vztah žalobce s jeho družkou je účelový, což soud dovodil zejména s ohledem na dobu, kdy žalobce tento vztah žalované

oznámil, tedy údajně již po několikaměsíčním vztahu (v žalobě uváděl počátek vztahu od dubna 2020) a po měsíci od počátku jejich společného soužití.

32. Žalovaná dle názoru soudu v napadeném rozhodnutí rovněž správně odkázala na rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2015, čj. 1 Azs 140/2014-42, konkrétně na bod [19], podle kterého: „*Nejvyšší správní soud vychází při hodnocení přiměřenosti uloženého správního vyhoštění především z judikatury ESLP, podle které je v konkrétních případech třeba zohlednit následující hlediska: (1) povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince); (2) délku pobytu cizince v hostitelském státě; (3) dobu, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) rodinnou situaci stěžovatele (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) skutečnost, zda byl rodinný život založen až poté, kdy dotčené osoby věděly, že cizí státní příslušník pobývá v dané zemi nelegálně, a že je proto jejich rodinný život od počátku nejistý; (6) počet dětí a jejich věk; (7) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen; (8) rozsah sociálních a kulturních vazeb na hostitelský stát; (9) imigrační historii dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (10) věk a zdravotní stav dotčeného cizince. Všechna uvedená kritéria je třeba vždy posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 5/2013 – 43; z judikatury ESLP zejména Úner proti Nizozemsku, rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, stížnost č. 46410/99, § 57-58).*“ (podtržení doplnil soud). Soud se v této otázce ztotožnil s názorem žalované, byť vyjádřeném na samé hranici přezkoumatelnosti, že jejich vztah není natolik dlouhý (od září 2020 do vydání napadeného rozhodnutí), aby jej bylo možno považovat za trvalý ve smyslu § 15 a zákona o pobytu cizinců. Délka žalobcem prezentovaného vztahu s jeho družkou tedy není dle názoru soudu natolik významná, aby bylo možno o vztahu spolehlivě prohlásit, že je pevný, přičemž je pořádné mít na paměti, že tento vztah vznikl až poté, co bylo žalobci uděleno správní vyhoštění, a tedy žalobce mohl předpokládat, že takto založeného rodinný život je od počátku nejistý. Rozsah, v jakém by byl žalobcův rodinný a soukromý život narušen, přitom žalobce nikdy neuváděl. Žalobce pak ani ve správním řízení, ani v řízení před soudem k povaze vztahu s družkou nic dalšího neuváděl. Jakkoliv tedy soud nepochybně existenci milostného vztahu žalobce s jeho družkou, ani skutečnost, že jej nyní oba pociťují intenzivně, ještě sama o sobě nevede k závěru o trvalém partnerském vztahu obdobnému manželství.
33. Pokud žalobce doložil též čestná prohlášení své družky, jejího bývalého partnera, její matky a další osoby, ty všechny podepsaly stejný stručně formulovaný text o tom, že „*osobně znají pí. XY a žalobce, a vědí, že mají spolu intenzivní vztah. Tuto skutečnost mohou v případě potřeby dosvědčit.*“ Ani z takto formulovaných prohlášení dle názoru soudu v souladu s názorem žalované nelze dovozovat relevantní indicie o tom, že by zásah do žalobcova rodinného a soukromého života byl *nepřiměřený*, a proto soud neshledal v procesním postupu žalované, kdy nepovažovala za nezbytné prohlašující osoby vyslechnout jako svědky, porušení § 3 či § 68 odst. 3 správního řádu. Soud se s tímto závěrem žalované taktéž ztotožnil a odkazuje na něj.
34. Uváděl-li žalobce, že žalovaná byla v odvolacím řízení nečinná, nejde o námitku, kterou lze uplatňovat v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, ale pro tento druh námitek existuje samostatná správní žaloba podle § 79 a násl. s. ř. s., k jejímuž podání

žalobci nic nebránilo. Soud přitom nemá z vlastní úřední činnosti vědomost, že by žalobce takovou žalobu podal. Ani z předloženého správního spisu nijak nevyplývá, že by se žalobce jakkoliv domáhal vydání rozhodnutí v příslušné lhůtě. Samotná skutečnost, že žalovaná rozhodla nad rámec lhůty pro vydání rozhodnutí je sice nežádoucí jev, avšak sám o sobě nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.

35. Podstatné tak v této věci je, že byly dány podmínky pro uložení správního vyhoštění, neboť žalobce pobýval na území ČR od 17. 10. 2019 až do jeho zajištění při pobytové kontrole nelegálně, uvedené skutečnosti byly nezpochybnitelně prokázány a doloženy, sám žalobce se doznal a ani v průběhu odvolacího řízení neosvědčil důvody, pro které by mělo být rozhodnutí o správním vyhoštění v jeho případě nepřiměřené. Proto správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobce. Žalobce přitom nenamítal nepřiměřenost samotné délky uloženého správního vyhoštění. Takto odůvodněné uložení správního vyhoštění je naprosto dostačující a v souladu se zákonem. Stěžejní žalobní námitka žalobce je tak nedůvodná.
36. Soud konstatuje, že v dané věci neshledal žádné pochybení žalované. Byly zjištěny všechny skutečnosti potřebné pro vydání napadeného rozhodnutí, správní orgány se přezkoumatelným způsobem zabývaly absencí pobytového oprávnění žalobce, okolnostmi jeho pobytu na území ČR. Správní orgány též – ač na samé hranici přezkoumatelnosti – dostatečně odůvodnily, proč nepovažovaly prezentovaný vztah žalobce za rozhodující pro vydání jiného rozhodnutí, než uložení správního vyhoštění.
37. Jestliže žalobce poukazoval na čl. 10 odst. 2 Listiny a čl. 8 Úmluvy prostřednictvím citace z rozsudku zdejšího soudu ve věci sp. zn. 10 Ca 139/2007, soud se s uvedenými závěry v citovaném rozsudku ztotožňuje také a dodává, že zásah do uvedených ústavně a mezinárodně zaručených práv je přípustný, pokud je v souladu se zákonem a je nezbytný v demokratické společnosti, což byl i případ žalobce, jak je konstatováno výše.
38. Soud nad rámec nezbytně nutného též uvádí

IV. Závěr a náklady řízení

39. Soud s ohledem na vypořádání žalobních námitek neshledal žalobu jako důvodnou, a proto ji podle 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
40. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalované žádné náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 26. dubna 2021

Mgr. Darina Michorová v. r.
samosoudkyně